

Světlo ze světla (úryvek)

Klopýtal jsem zarostlým rumovištěm. Narůstal ve mně plíživý neklid. Jako by tu bylo něco špatně, ale já pořád nevěděl, co. Kněz pokračoval:

„Víc jak dvě stě let nikomu chrám nescházel. Bylo to tu samý protestant. Slézali se v chalupách a jeskyních. Jako krysy. Teprve po té velké válce se to změnilo. Nová vrchnost chtěla kostel obnovit, ale nedostávalo se jí peněz. Až nový pan hrabě ... díky bohu ...“

„Ano, ano ...“ přerušil jsem ho netrpělivě.

A zaplašil znepokojivý dojem, že ono „díky bohu“ znělo z Kuczerových úst spíš jako „k čertu s ním“ ...

Ale proč?

Neklid v mé hlavě houzl.

Cosí je tu divně. Cosí je tu v nepořádku.

A já mám rád pořádek.

Mám rád úsečky, jež vedou z bodu A do bodu B. Zcela zákonitě. Mám rád přímky, jež se protínají přesně podle geometrických pravidel.

Geometrie, oplývající neodolatelnými půvaby, tu byla záłudně narušena ohyždnou nepravidelností.

Nepochopitelnou nepravidelností.

Nepochopitelnou pro mě.

Zatím.

*****

Když jsem se vrátil do hostince a ulehl na lože, bylo mi mdlo.

Jako by někdo vycucal všechnu mou energii.

Pozoroval jsem věci kolem sebe a spekuloval, jak by to dopadlo, kdybych se pokusil vstát. Patrně bych se skácel ...

Skácel ...

Ano! To je ono! To je to, co mě prve zarazilo!

V ruinách chrámu bylo cosi skácené ...

Ale co? Co bylo skácené?

Nevím.

Asi je to jedno.

Nemá smysl o tom přemýšlet. Chce se mi spát ...

*****

„Ano, právě v tomhle místě leží.“

Leknutím jsem nadskočil. Jako by přiletěl z nebe nebo vypučel z pekla, stál za mnou drobný stařík, opřený o sukovitou hůl.

„Kdo tu podle vás leží?“

Dlouze mi pohlédl do očí. Ve výrazu jeho tváře se mísil smutek s kapkou lišácké ironie.

„Architekt.“

„Cože? Já jsem architekt!“

„To vím. On je taky architekt.“

„Kdo je architekt?“

„No ten, co leží. Zrovna na tomhle místě.“

„Chcete říct, že je tu pohřbený?“

„Ano. Tohle kdysi býval hřbitov.“

„Počkejte ... architekt ... to on projektoval starý kostel?“

„Správně.“

„A nechal se pochovat u jeho zdi?“

„No ... řekněme, že u ní byl pochován, ať se mu to líbilo nebo ne.“

„Čili ... zemřel tady? V dědině?“

Chlapík přikývl.

„Po dokončení díla?“

Chlapík zavrtěl hlavou.

„Ne. Ještě před dokončením. Ale nezemřel. Jenom spí.“

„Jak ... jak to myslíte ... že jenom spí?“

„No jo. Jenom spí. A noc, co noc se budí.“

O muži, který odešel koupit pivo a už se nikdy nevrátil *(úryvek)*

„Co si dáte?“ vyzvíдалa pokérovaná a popiercingovaná křehule s růžovo-fialovými vlasy barvy lila.

Má společnice pípala cosi jako „mochito“ a já nasadil zvědavý výraz.

„Jaké máte pivo?“

„Pivo? Staropramen máme.“

„Aha. Ale já se ptal na pivo.“

Tohle ji nepobavilo.

„No vždyť vám to říkám. Staropramen máme.“

„Staropramen není pivo.“

„A co to podle vás je?“

„Eurodrink.“

„Mhm. Takže co vám teda donesu?“

„Když nemáte pivo, tak si holt dám ten Staropramen, no.“

Obrátila oči v sloup, pomyslela si něco o debilech a odpádovala vyřídit objednávku.

Naproti sedící slamáček vykouzluil další rafinovaný kukuč a špitl:

„Jmenuješ se Antonín, vid’?“

„Jak jsi na to přišla?“

„Napaadlo mě to. Jsem trochu vědma. Ba ne, kecám. Prostě na tebe kouknu a říkám si: tenhle chlápek musí být Tonda. Protože vypadá jako Antonín.“

„No, děkuju. Ale ve skutečnosti jsem Květoslav.“

„Nekecej. Jsi Antonín. Ale to zní moc knižně. Můžu ti říkat raději Tondo?“

„Když myslíš. A jak se jmenuješ ty?“

„Rula.“

„Co? Jak? Lola?“

„Ne. Rula.“

„Počkej ... rula je nějaká hornina, ne?“

„Jo, je to šutr. A mojí mámě přišlo děsně originální dát mi tohle jméno. Hezky to prý zní.“

„No, to je docela pravda.“

„Hele, Tondo ...“ odmlčela se, protože nám na stole přistála účtenka, eurodrink a sklenice plná ledu a smradlavého lupení.

Druhý pokus:

„Hele, Tondo ... baví tě to?“

„Co jako?“

„No: fabrika ... hnusné obědy ... Vladěna ... nudné večery ... dílnička ... nedobré pivo ...“

Tak prrr! Co to má být? Vidím tuhle kočulenkou prvně v životě, ale ona mě má přečteného od A až do Ž.

„Jak to všechno víš?“

Uchechtla se.

„Ty si lidí kolem sebe moc nevyšímáš, to vím. Ale já jsem jiná. Mě lidi zajímají. A ty obzvlášť. Protože neznám nikoho, kdo by mrhal životem tak rozmařile jako ty.“

Činilo se mi nevolno.

„Takže ... takže ... počkej ...“

„Čekám, nikam nejdu. Zatím.“

„Počkej ... ta srážka ve dveřích krámu ... to nebyla náhoda, že ne?“

„Nic není náhoda. Náhoda neexistuje.“

Náhoda neexistuje? Nevím proč, vzpomněl jsem si na billboard s nápisem „nemožné neexistuje“ a fotkou Davida Beckhama v odhodlané bojovnické póze. Reklama na kopačky to myslím byla.

Takže kromě nemožného neexistuje ani náhoda. Dobře.

„Co ode mě chceš?“ pravil jsem věcným tónem.

„Já? Nic.“

„A co teda ... proč ... jak toho můžeš tolik vědět? Jako o mně. Já tě vidím poprvé v životě a ty mě taky ...“

„Tak to jsi na omylu. Ne, že bych tě vídala denně, ale občas jo. Ty sis mě ovšem nevšiml nikdy. Jenže já tebe ano. A ještě líp znám tvou ženu. Z práce. Pár týdnů mi šéfovala, než jsem zdrhla. Od té doby se protloukám po brigádách.“

„Aha. To se ti nedivím. Taky bych před ní zdrhl.“

„A co ti brání?“

„Cože?“

„Co ti brání? Děti vám odrostly a odešly. Zůstali jste sami. Vladěna tě vůbec neregistruje. Když zahneš kramle, ani si toho nevšimne.“

„Nejspíš máš pravdu. Ale je to můj život. Mám tam zázemí. Bydlím tam. Střecha nad hlavou ... oblečení ... jídlo ... jistota.“

„To je podle tebe tvůj život?“

„No ano. Jiný nemám.“

„Něco ti řeknu. Skutečný život je *jinde*.“

Tenčí než vlákno pavučiny (úryvky)

Na poště v tuhle dobu ani noha. Teda kromě úřednice za přepážkou.

Čekala bych nějakou protivnou bábu, ale tůdle nůdle.

Nádherná ženská s bezvadnou tajlí. A senzačně oháklá. Ošemetná pětatřicítka. Pikantní typ. Chytlavá jak suché roští, čůza jedna.

Klášter na ni! A řeholit!

Sotva zmerčila Hynka, utonula v beznadějných rozpacích. Nevěděla kam s očima, kam s rukama, kam s mozkiem.

A ten můj moula na ni vejral jak na svatý obrázek.

Kuš! Hůůů! Nečum!

Tady mě máš! Hej!

Prdlačky. Přestala jsem existovat.

Vrkal na ni jak holoubek. A ona mlela krávoviny, rudá až na zadku.

Co, vy dva?! Nechcete si to rovnou rozdat?! Já se kdyžtak půjdu zatím projít. Nemusím vidět všechno.

„Aha ... a vy ... si chcete ... tu zásilku vyzvednout?“ mektala.

Tohle ho přece jen zarazilo.

„No ... ano. Proto jsem přišel.“

„Tak já ji ... teda ... půjdu asi najít.“

No, běž. A už se nevracej, huso. A kdybys náhodou zakopla a srazila si vaz, žádná škoda.

Nesrazila.

V momentě byla zpátky, ovšemže s jinou obálkou. Ale na druhý pokus už to trefila.

„Mohl byste se mi tady upsat, prosím,“ žvatlala jak roztoužená puberťačka.

Hynek ji ocenil kluzkým pohledem a podškrábl doručenku. Tak bych řekla, pejsánku, že nakonec budeš stejný vošoust, jako všichni ostatní. S Vojtou by sis mohl podat ruku.

A ty pusinko za šaltrem, ty bys potřebovala, aby ti někdo ukousnul kozu. Třeba já. Ale to nepůjde, protože žádnou nemáš.

Chááá!

Slíbila jsem si, že na sobě nedám nic znát. A celou epizodu přeju shovívavým mlčením. Jakože nad takovou malicherností mávám hnátou.

Jo, máte pravdu, nedokázala jsem to. Ještě pořádný kus před Opočnem mi to nedalo a procedila jsem mezi zuby:

„To pokaždé tokáš jako pitomec, když se před tebou začne natřásat nějaká krůta?“

Uculil se. Nešlo přehlédnout, jak mu moje scéna lichterá.

„O čem to mluvíš?“

„O čem asi?“

„Vím já?“

„Neser! Mohl ses z té poštačky úplně pominout!“

Chechtal se čím dál víc.

„Hele, a to jsi vždycky taková hysterka? Jen abych věděl.“

Hysterka? No dobře!

Bobánku, ty vůbec netušíš, jak takový hysterák vypadá.

A těš se, až ti ho předvedu!

***

Celé to místo (včetně interiéru chalupy) nápadně připomínalo Hynkův brloh. S tím rozdílem, že zatímco u mého drahouška se dobrušský ležák nalévá z PET flašek, u Anatola je v kteroukoli denní, noční i roční dobu k mání naražený sud.

„Koukám, že máš kočku,“ utrousil Hynek. „Tos nemíval.“

„Tys taky nemíval kočku,“ kontroval Anatol a olepil mě slizáckým pohledem plným svlečených kalhotek a rozepnutých podprsenek.

„To tvoje zvířátko je tak roztomilé, že by ho člověk samou láskou sežral,“ mínil Hynais.

„To tvoje taky,“ bleptal Anatol.

Už jsem měla těch jejich duchaplností plné zuby. Ale oni nehodlali přestat.

„Ale je nějaká vypasená. Teda ta tvoje,“ hihňal se Hynek.

„To ne. Má jen dlouhou a hustou srst.“

„No, spíš vypadá, jako by čekala kořata. A rovnou dva vrhy.“

„Nemel! Vůbec není tlustá. Pouze pěkně urostlá.“

„No, je urostlá jak koule,“ musela jsem souhlasit s Hynkem.

Čičina, jako by mi rozuměla, vykouzčila ublížený kukuč, usedla k misce a s neodolatelně prosebným výrazem v očích úpěnlivě mňoukala.

„Netušíš, co chce?“ přemítal Hynek nahlas.

„Čert ví,“ spekuloval Anatol.

„Myslíš, že má hlad?“

„Neřekl bych.“

„A co když jo?“

„Mnooo ... možné to je.“

„Co s tím budeme dělat?“

„Těžko říct. Musíme s tím něco dělat?“

„Jistěže nemusíme.“

„Tak se na to vyprdeme.“

„No, ale co když bude kníkat donekonečna?“

„To by asi chtělo nějak zarazit, ne?“

„Nebylo by to od věci.“

„Hmmm, ale nakrmit ji je asi blbost, co?“

„S tím je moc práce.“

„To je fakt. Mohli bychom se za ni pomodlit. Ať ji ten hlad přejde.“

„Skvělý nápad.“

„A taky, aby jí pámbu požehnal. A postaral se o ni a ochraňoval.“

„To je přesně to, co potřebuje.“

„Tak jdeme na to.“

Nachež ti dva trotlové poklekli a s výrazem nábožného vytržení odrecitovali (na střídačku) vroucí modlitbu za kočičí opečování a blahobyt:

„Ó pane náš, kterýž dbáš o každého tvora pozemského, postarej se, prosím, o tohle ubohé zvířáčekko, trýzněné a soužené ukrutným hladem, a dej, ať se cítí nasyceno. A odvrát od něj každé nebezpečí a každou katastrofu. Ať ho nic nesežere, ať ho nic nepřejede, ať na něj nepříjde žádná exekuce, ať se na něj vysere i bernák. Nechť je vždycky právě takové počasí, jaké si kočička zrovna přeje. Požehnej jí, aby byla šťastná a vždy plnila tvou svatou vůli, ó bože. Amen.“

Debilové.

Když skončili, zvířáčekko ani v nejmenším nepůsobilo nasyceným dojmem.

„Nepomohlo to,“ konstatoval Anatol suše. „Hospodin zřejmě rozhodl, že má zdechnout hlady.“

„Je to sice nelítostné, leč dozajista spravedlivé řešení.“

„Boží úradek. Hallelujah.“

„Hele, vy dva boží proroci, a nebylo by lepší normálně ji nakrmit? Místo tohohle tyjátru,“ zkusila jsem orodovat za trpícího živočicha.

„Och, to ne, to by bylo neskonale bezbožné.“

„No jistě, protivili bychom se stvořitelovu záměru.“

„Ano, ano. Shůry bylo rozhodnuto, nechť je vzata do království božího. Člověk pozemský nemá právo klást odpor.“

Tlemili se jak dva magoři. Nakonec Anatol pokýval hlavou.

„My si z toho děláme psinu. Jenomže kostely a modlitebny jsou napěchované lidmi, co přesně takhle uvažují ... a oslovují to, co považují za boha.“

„No, trochu jsme to vyhnali do extrému,“ podotkl Hynek.

„Ale možná ne zas tak moc.“

„Člověk, co hledá boha, mi připadá jako ryba, co hledá vodu,“ prohlásil Anatol v odpověď na mou otázku, jak je možné najít boha.

„Hele, kdo to je ... a jak vlastně vypadá ... bůh?“ nedala jsem se odbýt.

Anatol se poušmál jako záhadná Mona Lisa.

„Cítíš ten lesní vánek? A vidíš ten koberec lučních květů? A slyšíš to varovné pískání káněte?“

„Teď jo, když jsi mě na to upozornil.“

„Mhm. A musím ještě odpovídat na tvou otázku?“

Nemusel.

Dokonce i takové slípce jako já to došlo.

***

V půlce týdne mi zadrnčel telefon. Kamila.

„Hele, beruško, co bys řekla babskému prvomájovému výletu?“

„Nevím. To bych se musela domluvit s našima. A ... a ...“

Bla, bla, bla, výmluvy, výmluvy, kdák, kdák ...

„To dáš. Vyjedem si na kolobrnkách.“

„Cože? Na tom jsme jezdily jako děti.“

„No jasně, ale tohle jsou moderní terénní žihadla. Je to bezva cvičení na formování postavy. Ty snad nechceš mít pevnou a pružnou prdelku?“

„Ani ne. K posezení na záchodě mi optimálně vyhovuje to želé, co mám teď.“

Když jsme na Luisině údolí sundávaly mašiny se stojanu, Kamča švitořila itinerář:

„Sjedeme kolem pramene Kněžné na Prorubky. To jsou ty chalupy nad Kačerovem. V podstatě je to pořád z kopečka. Relax. Nic víc než líné kochání krajinou. Svěží vánek ti bude čechrat vlásky a ovívat pleť.“

Znělo to lahodně, až na jedno varovné slovo. Vlastně slova dvě: *v podstatě*.

„V podstatě? Co přesně znamená to tvoje ‘v podstatě’?“

„No ... to znamená, že tam bude i kousek rovinky a malilinkatý kousiníneček kopečičku. Nepatřnoulinkatého. To přeskočíme jako nic.“

Sadistka!

„Slyšela jsem, že i rovinka je na kolobrně dřina jako sviňa. A stoupání, to už vůbec nejde.“

„Prosím tě, nebuď měkká! Je to zivačka. Legrácka pro děcka.“

Nepřesvědčila mě. Přesto jsem (byť s obavou, že patrně zdechnu vyčerpáním) na tu děsnou věc hupsla. A svěřila svou budoucnost vůli boží.

Hned na úvod nás potýralo mírné, ale opravdu nedůstojně mírné stoupáníčko. No a co, byly jsme plny sil. Čili žádný stres. Následoval dlouhý, pozvolný sjezd.

A já se začala Kamče (v duchu) omlouvat.

Ovšemže předčasně.

Kousek nad Zámečkem je křižovatka, na níž kamarádka (opravuji: mučitelka, trýznitelka, psychopatka, inkvizitorka, doktorka Mengele ...) zavelela ostře doleva.

A ostře do kopce.

Krutopřísný půlkilometrový krpál (nelze ho klasifikovat jinak, než jako maniakální zločin proti lidskosti) bezděky vyvolal nedávné vzpomínky na podobně bestiální zážitky s Hynkem. Kamila je s ním pokrevně spřízněná, to je na beton.

Fajn, takže zase (jako při každé sportovní aktivitě) musím vejrat na tu její vysportovanou sedinku v upnutých outdoorových šortkách. A nebesky vymodelovaná (a nebesky opálená) stehna, kmitající raz dva raz dva raz dva. Jako báječně namazaná mašinka.

Blednu vedle ní jak bledule. Je to neodolatelně přitažlivá ženská. Jednoduše kočička. A vždycky byla.

Jsem sice stoprocentně hetero, nicméně sakra dobře vnímám, jak provokativně její sexualita působí. Na rozdíl od mé sexuality, která působí asi tak provokativně, jako neoborně vykuchané žabí vnitřnosti.

Vem to čert. Je mi s ní fajn, navzdory tomu (nebo možná právě proto), že jsme v mnoha směrech tolik rozdílné.

Tak například: ta její záliba v hadřících, kabelkách, botičkách, šminkách, špercích ... na to já kašlu. Což je patrně důvod, proč těch chlapů, co mohou oči nechat na mých půvabech, rozhodně nejsou nepřehledné davy.

Co hůř: nezadržitelně ubývají.

***

Přepadla jsem ho bez ohlášení.

Vypadal úděsně. Špinavý jak dobytek, temné kruhy pod očima, zarostlé tváře ...

Kuchyň plná špinavého (i plesnivého) nádobí, podlaha zasviněná jak v prasečáku, všude rozkutálené flašky od piva ...

„Co tu chceš?“ zasípal a smrkal do kapesníku tak usopeného, až se mi zvedl kufr.

„Co chci? Chci slyšet *jasné* slovo. Klidně mě pošli do hajzlu, ale chci to slyšet jasně. Na rovinu. A chci to vysvětlit.“

„Nemám co vysvětlit,“ fňukal. „Jsem troska. Co se mnou? Leda skopnout ze skály.“

„A to mě má jako dojmout?“

„Nemá. To nedojme ani sousedovic kozu. Takže se seber a meť domů.“

No, teď už jsem toho měla dost.

„Proč? Proč? Proč?!!!“

„Co, proč?“

„Proč tohle všechno?“

„Do hajzlu, mám depku, copak to nevidíš?“

„Vážně? No já asi padnu. Jasně, že vidím, jakou máš depku. Ale proč?!!!“

„Protože jsem imbecil. Stačí?!“

„Nestačí. Stačilo by to, kdybys mi byl volný jak kšandy. Ale nejsi. Byť sama sebe nechápu.“

„Mluvíš moc složitě. A vůbec mluvíš *moc*. Tak jako celkově. Zkus mluvit míň a bude to lepší.“

Už, už jsem chmatala po smetáku, abych ho s ním přetáhla po hřbetě.

„Dobře, povím to jasně a naprosto otevřeně: co to se mnou hraješ za hru? Co je s tebou špatně? Proč mám pocit, že jsi jakoby vytržený z normálního světa?“

„Protože jsem vytržený z normálního světa.“

„Proč nevím o žádném tvém kamarádovi kromě Anatola? Máš nějakou fobii z mužské společnosti?“

„Co? Co to meleš?“

„Bojíš se chlapů? A jestli jo: proč?“

„Za mlada mě znásilnila rota amerických mariňáků. Tak proto.“

„Idiote.“

„Na idiotskou otázku idiotská odpověď.“

Nadešel čas pro poslední trumf, co mi zbyl v rukávu. Poslední, ale nejtěžší.

„A co tvůj brácha?“

„A co je s ním?“

„No to je právě to, co bych ráda, abys vybalil! Netvrď mi, že ta tvoje umanutá nenávist souvisí jenom s tím, že ti nechce udělat křížek na čelíčko.“

„Souvisí. Jsem hluboce zbožný a ...“

„Trhni si!“ štěkla jsem, popadla kabát a trhla za kliku.

„Počkej ...“ zašumělo mi za zády.